

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

לו.

תורה אור השלם

1. שם בנימן צעיר רדם שרי יהודה רגמתם שרי זבלו שרי נפתלי
2. לבנימן אמר ירד יי ישבו לבטח עליו חפץ עליו כל היום ובין כתפיו שכן דברים ל"ג י"ב
3. סבבני בבחש אפרים ובמרמה בית ישראל ויהודה עד רך עם אל ועם קדושים נאמן; הושע יב א
4. הושיעני אלהים בי כאו מים עד נפש; תהלים ס"ט ב
5. אל תשפטני שבלת מים ואל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר תהלים ס"ט טו
6. ויאמר יי אל משה מה תצטק אלי דבר אל בני ישראל וישיעם; שמות י"ד טו
7. ויהיה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיה; תהלים קי"ב ב
8. אלה יעמדו לברך את העם על הר גזרים בעברכם את הידן שמעון ולוי יהודה ויששכר יוסף ובנימן; דברים כ"ב י"ב
9. ונתת על המערכת לבנה זהב ויהיה ללחם לאוקרה אשה ליי; יקרא כ"ד ז
10. ושמת שם את ארון הקודש וספת על הארון את הפרכת; שמות מ"ג

והיה שרי יהודה רגמתם רונמין אותן. כך שניה בריתא במילתין משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שהיו לו שני בניו אחד גדול ואחד קטן אמר לקטן העמדיני עם הכן החמה אמר לגדול העמדיני בןי' שעות בא הקטן להעמידו עם הכן החמה ולא הניחו גדול אמר לו לא אמר לי אלא עד ג' שעות והקטן אמר לא אמר לי אלא עד הנה החמה מתוך שהיו עומדים להוצין ננער אביהן אמר להן בניי מכל מקום שניכם לא כיוונתם אלא לכבודי אף אני לא אקפא את שכרכם מה שכן נטלו שצטו של בניימי שירד תחילה לים ששרתה שכינה צחלקו שנאמר וכו' ומה שכן נטלו שצטו של יהודה וזה למלכות שנאמר שרי יהודה רגמתם אין רגמתם אלא מלכות שנאמר צדיק אמר שלשנו והלשנו לגדול ארנונה (דניאל ה'):
אי אפשר לומר לוי למטה ובני ירושלמי ר"ש אומר שמעון ולוי מה שמעון כולו למטה אף לוי כולו למטה מה אני מקיים הדין תנייה נגד הכהנים והלוים כדאמר ר' יהושע צן לוי צעשרים וארבעה מקומות הכהנים נקראו לויים וזה אחד מהן והכהנים הלוים בני דוד (יגמות פו):
במאי ע"פ בסמוך בדתניא רבי אומר וכו'. האי דלא מייתי מתנייתין צפרק שמי הלחם (מנחות לו).

אושפיון לגבורה. שצית קדשי הקדשים צנוי צחלקו: **בנחש אפרים**. שיראו לסמוך עליו וכחשו בצמנותם: **רד עם אל ירד ציס על שצטו בהקב"ה: ישראל ממשומוי**. ד"הודה שנתקדש למשול בהן: **שכבר נאמר לוי למטה**. משה כתב צמורה אלה יעמדו לצדך וגו' שמעון לוי ויהודה: **שכבר נאמר לוי למטה**. צפטר יהושע (ח) כדכתיב וכל ישראל חוקינו עומדים מזה ומזה לארון נגד הכהנים והלוים אלמא הכהנים ולוים למטה היו: **הרלוו אפרים**. לשאת את הארון דהיינו מנן שלשים ועד צן חמשים: **למטה**. אלל הארון: **אלו ואלו**. ישראל ולוי למטה היו כדכתיב צפטר יהושע: **על הר גריזים ועל הר עיבל**. שכתב משה צמורה על צמון כדמפרש פ"ח: **על צמון**. שהיה מושיב שני צוית לצונה צין שני הסדרים: **וספות על הארון**. על כרחך לאו על ממש דהאי מחילה הואי פרוכת ולא היה ספק: **צרוך צלל צרוך צפרט**. כל הצרכות והקללות וצמורה צהר גריזים וזהר עיבל צלל ופרט צרוך אשר יקיים את דברי התורה וצאת ארור אשר לא יקיים הרי צלל וכל זאת וצאת צפרט צרוך וארור צרוך אשר לא יעשה פסל ומסכה ארור אשר יעשה פסל ומסכה וכן כולן: **ללמוד וללמד לשמור ולעשות**. כל המצוות כולן טעונות ארבעה אלה ולמדתם צותם ושמרתם (לעשותם) וכתיב ולמדתם צותם את צניכם וגו' הרי כן ארבע מצוות לכל מצוה ועל ארבעתן נמסרו ארור וצרוך צלל ופרט צרוך אשר ילמדו ארור אשר לא ילמדו וכן ללמד וכן לשמור וכן לעשות צלל אחד ארבע צריות צרית לצרוך צלל צרית לצרוך צפרט צרית לצרוך צלל צרית לצרוך צפרט (מכאן הפירוש שייך ל"ב) **ארבע וארבע**. ארבע צריות ללמוד וארבע ללמד הרי ששננה: **שמנה וששנה**. הן איכא עוד שמנה לשמור ולעשות: **וכן צניי**. כשנאמר כל המצוות למשה נתנו כולן צרוך וצרוך צלל ופרט: **וכן צפרט מואב**. כשנאמר לישראל כדכתיב (דברים א) בעבר הירדן צרוך מואב הואיל משה וגו'. שנאמר אלה דברי הצריות וגו'. צמר קללות וצרכות כתיב מצד הצריות וגו' אלמא הצריות ערבות מואב צרכות וקללות כך צרית צמורב. דהר גריזים ודהר עיבל לא צריצריך לצמורי קרא דעלה קאי וזה איירי. ושמרתם את דברי הצריות

זרעו כל העם ואמר אמן אלו ואלו היו עונין אחר הצרכות והקללות אמן הא כ"ד נשעה שהיו אומרם צרכות היו הופצין פניהם וכו' ופולגתא דרבי יוחנן ויש ליקיש דפליגי צפרק המודה (שם דף ע"ח). השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה וכן צפרק תמיד נשחט (פסחים דף ס"ג): השוחט הפסח על החמץ לא שייכא להכח ונראה לר"י דרבי מודה נמי דכל על כמתחלה ולחמה על ממש ושאי הכא דגזירת הכתוב היא וכדפרישית וצדיעוד מכשר על צמון דומיא דהאיא דפרק שמי הלחם (מנחות דף ק"ט). דאם סידר מערכת לחם הפנים שמים של שבע שבע [אמר רבי] רואין את העליונות כאלו אינן [והוא צעין ונתת על צמון דאמר רבי] ורבי לטעמיה דאמר על צמון [וגבי צוית לצונה טעמא נמי כיון דמשמע על צמון אמרינן דהאי על נמי לכמתחלה צמון קאמר דהא שלא יפרוס הלחם ועוד [דכ"י יציב צמון] [הוי] דרך כבוד טפי לפני מלך מלכי המלכים הקדוש צרוך הוא דאמרין צלל המנחות צבות מנחה (שם ס"ב) גבי ככשי עגרת דכתיב והינף הכהן צותם על לחם הציבורים יכול יניח ככשים על גבי לחם תלמוד לומר על שני ככשים אי על שני ככשים יכול לחם על גבי ככשים תלמוד לומר על לחם הציבורים וכו' ר' חיינאי אומר מניח הלחם צין שמי יריכותיהם של ככשים ומניף ומנח מקיים שני מקראות הללו אמר רבי לפני מלך ציו ארץ עושין [כן] לפני ממ"ה עושין כן אלא מניח זה בצד זה ומניף והא צעין על אמר רב חסדא לרב המנונא לרב חסדא רבי לטעמיה דמתניא וכו':
זרעו כל העם ואמר אמן אלו ואלו היו עונין אחר הצרכות והקללות אמן הא כ"ד נשעה שהיו אומרם צרכות היו הופצין פניהם וכו' ופולגתא דרבי יוחנן ויש ליקיש דפליגי צפרק המודה (שם דף ע"ח). **השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה** וכן **צפרק תמיד נשחט** (פסחים דף ס"ג): **השוחט הפסח על החמץ לא שייכא להכח ונראה לר"י דרבי מודה נמי דכל על כמתחלה ולחמה על ממש ושאי הכא דגזירת הכתוב היא וכדפרישית וצדיעוד מכשר על צמון דומיא דהאיא דפרק שמי הלחם** (מנחות דף ק"ט). **דאם סידר מערכת לחם הפנים שמים של שבע שבע** [אמר רבי] **רואין את העליונות כאלו אינן** [והוא צעין ונתת על צמון דאמר רבי] **ו**

זרעו כל העם ואמר אמן אלו ואלו היו עונין אחר הצרכות והקללות אמן הא כ"ד נשעה שהיו אומרם צרכות היו הופצין פניהם וכו' ופולגתא דרבי יוחנן ויש ליקיש דפליגי צפרק המודה (שם דף ע"ח). השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה וכן צפרק תמיד נשחט (פסחים דף ס"ג): השוחט הפסח על החמץ לא שייכא להכח ונראה לר"י דרבי מודה נמי דכל על כמתחלה ולחמה על ממש ושאי הכא דגזירת הכתוב היא וכדפרישית וצדיעוד מכשר על צמון דומיא דהאיא דפרק שמי הלחם (מנחות דף ק"ט). דאם סידר מערכת לחם הפנים שמים של שבע שבע [אמר רבי] רואין את העליונות כאלו אינן [והוא צעין ונתת על צמון דאמר רבי] ורבי לטעמיה דאמר על צמון [וגבי צוית לצונה טעמא נמי כיון דמשמע על צמון אמרינן דהאי על נמי לכמתחלה צמון קאמר דהא שלא יפרוס הלחם ועוד [דכ"י יציב צמון] [הוי] דרך כבוד טפי לפני מלך מלכי המלכים הקדוש צרוך הוא דאמרין צלל המנחות צבות מנחה (שם ס"ב) גבי ככשי עגרת דכתיב והינף הכהן צותם על לחם הציבורים יכול יניח ככשים על גבי לחם תלמוד לומר על שני ככשים אי על שני ככשים יכול לחם על גבי ככשים תלמוד לומר על לחם הציבורים וכו' ר' חיינאי אומר מניח הלחם צין שמי יריכותיהם של ככשים ומניף ומנח מקיים שני מקראות הללו אמר רבי לפני מלך ציו ארץ עושין [כן] לפני ממ"ה עושין כן אלא מניח זה בצד זה ומניף והא צעין על אמר רב חסדא לרב המנונא לרב חסדא רבי לטעמיה דמתניא וכו':

והיה שרי יהודה רגמתם רונמין אותן. כך שניה בריתא במילתין משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שהיו לו שני בניו אחד גדול ואחד קטן אמר לקטן העמדיני עם הכן החמה אמר לגדול העמדיני בןי' שעות בא הקטן להעמידו עם הכן החמה ולא הניחו גדול אמר לו לא אמר לי אלא עד ג' שעות והקטן אמר לא אמר לי אלא עד הנה החמה מתוך שהיו עומדים להוצין ננער אביהן אמר להן בניי מכל מקום שניכם לא כיוונתם אלא לכבודי אף אני לא אקפא את שכרכם מה שכן נטלו שצטו של בניימי שירד תחילה לים ששרתה שכינה צחלקו שנאמר וכו' ומה שכן נטלו שצטו של יהודה וזה למלכות שנאמר שרי יהודה רגמתם אין רגמתם אלא מלכות שנאמר צדיק אמר שלשנו והלשנו לגדול ארנונה (דניאל ה'):
אי אפשר לומר לוי למטה ובני ירושלמי ר"ש אומר שמעון ולוי מה שמעון כולו למטה אף לוי כולו למטה מה אני מקיים הדין תנייה נגד הכהנים והלוים כדאמר ר' יהושע צן לוי צעשרים וארבעה מקומות הכהנים נקראו לויים וזה אחד מהן והכהנים הלוים בני דוד (יגמות פו):
במאי ע"פ בסמוך בדתניא רבי אומר וכו'. האי דלא מייתי מתנייתין צפרק שמי הלחם (מנחות לו).
זרעו כל העם ואמר אמן אלו ואלו היו עונין אחר הצרכות והקללות אמן הא כ"ד נשעה שהיו אומרם צרכות היו הופצין פניהם וכו' ופולגתא דרבי יוחנן ויש ליקיש דפליגי צפרק המודה (שם דף ע"ח). **השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה** וכן **צפרק תמיד נשחט** (פסחים דף ס"ג): **השוחט הפסח על החמץ לא שייכא להכח ונראה לר"י דרבי מודה נמי דכל על כמתחלה ולחמה על ממש ושאי הכא דגזירת הכתוב היא וכדפרישית וצדיעוד מכשר על צמון דומיא דהאיא דפרק שמי הלחם** (מנחות דף ק"ט). **דאם סידר מערכת לחם הפנים שמים של שבע שבע** [אמר רבי] **רואין את העליונות כאלו אינן** [והוא צעין ונתת על צמון דאמר רבי] **ו**

זרעו כל העם ואמר אמן אלו ואלו היו עונין אחר הצרכות והקללות אמן הא כ"ד נשעה שהיו אומרם צרכות היו הופצין פניהם וכו' ופולגתא דרבי יוחנן ויש ליקיש דפליגי צפרק המודה (שם דף ע"ח). השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה וכן צפרק תמיד נשחט (פסחים דף ס"ג): השוחט הפסח על החמץ לא שייכא להכח ונראה לר"י דרבי מודה נמי דכל על כמתחלה ולחמה על ממש ושאי הכא דגזירת הכתוב היא וכדפרישית וצדיעוד מכשר על צמון דומיא דהאיא דפרק שמי הלחם (מנחות דף ק"ט). דאם סידר מערכת לחם הפנים שמים של שבע שבע [אמר רבי] רואין את העליונות כאלו אינן [והוא צעין ונתת על צמון דאמר רבי] ורבי לטעמיה דאמר על צמון [וגבי צוית לצונה טעמא נמי כיון דמשמע על צמון אמרינן דהאי על נמי לכמתחלה צמון קאמר דהא שלא יפרוס הלחם ועוד [דכ"י יציב צמון] [הוי] דרך כבוד טפי לפני מלך מלכי המלכים הקדוש צרוך הוא דאמרין צלל המנחות צבות מנחה (שם ס"ב) גבי ככשי עגרת דכתיב והינף הכהן צותם על לחם הציבורים יכול יניח ככשים על גבי לחם תלמוד לומר על שני ככשים אי על שני ככשים יכול לחם על גבי ככשים תלמוד לומר על לחם הציבורים וכו' ר' חיינאי אומר מניח הלחם צין שמי יריכותיהם של ככשים ומניף ומנח מקיים שני מקראות הללו אמר רבי לפני מלך ציו ארץ עושין [כן] לפני ממ"ה עושין כן אלא מניח זה בצד זה ומניף והא צעין על אמר רב חסדא לרב המנונא לרב חסדא רבי לטעמיה דמתניא וכו':

- 6) עיי' יומא י"ב. וזבוחים נד., 5) מוספתא פ"ח ע"ש, 6) מנחות ס"ב. ז"ח, 7) מנחות כ"ז. ע"ח: פסחים כ"ג: פסחין ג' י"ג. 8) צ"ל כ"ב פסחים י"ג: 9) צ"ל כ"א פסחים י"ג: 10) צ"ל כ"א פסחים י"ג: 11) דברים כ"ז, 12) דברים כ"ט, 13) שם ה"א, 14) שם ה"א, 15) רש"ל, 16) רש"ל, 17) רש"ל, 18) רש"ל, 19) רש"ל, 20) רש"ל, 21) רש"ל, 22) רש"ל, 23) רש"ל, 24) רש"ל, 25) רש"ל, 26) רש"ל, 27) רש"ל, 28) רש"ל, 29) רש"ל, 30) רש"ל, 31) רש"ל, 32) רש"ל, 33) רש"ל, 34) רש"ל, 35) רש"ל, 36) רש"ל, 37) רש"ל, 38) רש"ל, 39) רש"ל, 40) רש"ל, 41) רש"ל, 42) רש"ל, 43) רש"ל, 44) רש"ל, 45) רש"ל, 46) רש"ל, 47) רש"ל, 48) רש"ל, 49) רש"ל, 50) רש"ל, 51) רש"ל, 52) רש"ל, 53) רש"ל, 54) רש"ל, 55) רש"ל, 56) רש"ל, 57) רש"ל, 58) רש"ל, 59) רש"ל, 60) רש"ל, 61) רש"ל, 62) רש"ל, 63) רש"ל, 64) רש"ל, 65) רש"ל, 66) רש"ל, 67) רש"ל, 68) רש"ל, 69) רש"ל, 70) רש"ל, 71) רש"ל, 72) רש"ל, 73) רש"ל, 74) רש"ל, 75) רש"ל, 76) רש"ל, 77) רש"ל, 78) רש"ל, 79) רש"ל, 80) רש"ל, 81) רש"ל, 82) רש"ל, 83) רש"ל, 84) רש"ל, 85) רש"ל, 86) רש"ל, 87) רש"ל, 88) רש"ל, 89) רש"ל, 90) רש"ל, 91) רש"ל, 92) רש"ל, 93) רש"ל, 94) רש"ל, 95) רש"ל, 96) רש"ל, 97) רש"ל, 98) רש"ל, 99) רש"ל, 100) רש"ל.

מוסף רש"י
ונושה אושפיון לגבורה. שהיה הארון נתון צחלקו (יוםא י"ב). רבי אומר על בסמוך. שמת הוציא של לצונה אלל הסדרים (מנחות ס"ב). כשהוא אומר וזכות על הארון את הפרכות. דליכא למימר על ממש, דהא פרוכת מחילה היא להציל צין הקדש וצין קדש הקדשים הוא אומר על בסמוך. שהיה אלל הארון (שם).